

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. Благоевград, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на седемнадесети март през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20221200500969 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 ал. 2 от ГПК.

Образувано е по частна жалба от В. П., ЕГН *****, от град Благоевград, длъжник по
изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., чрез пълномощника му адв. А. Д.,
срещу Разпореждане № 3677 от 22.12.2021г. на ЧСИ, с което е отказано прекратяване на
изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради настъпила
перемпция и изтекла абсолютна погасителна давност.

Недоволен от постановения акт на съдебния изпълнител, жалбоподателят моли съда да
отмени обжалваното разпореждане на ЧСИ А. Ц., с което е отказано да бъде прекратено
производството по изпълнително дело № 47/2009г., поради перемпция, като неправилно и
постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Иска се от въззивния съд
да се произнесе по същество като постанови прекратяването на изпълнително дело №
47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., поради наличието на основанията на чл. 433 ал.1 т. 8 от
ГПК.

Навадени са с жалбата доводи за допуснати от ЧСИ А. Ц. процесуални нарушения във
връзка с разпоредбата на чл. 426 ал.2 от ГПК и във връзка с конституирането на страните по
изпълнителното дело. Навадени са доводи, че Х. Д. и Д. Д. на практика не са правили
каквото и да е волеизявление или искане по образуваното изпълнително дело. В. Ш. е
подала молба само молба за образуване на изпълнителното дело, но не е правила каквито и
да е последващи волеизявления по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц..

Р. Ш. не е подавал молба за образуване на изпълнително дело и за конституиране като взыскател, но е правил последващи изявления по делото за справки, като е депозирал искания за предприемане на изпълнителни действия, без да е надлежно конституиран в изпълнителното производство. Поддържа се че ЧСИ А. Ц. е допуснал съществени процесуални нарушения по конституиране на страните по изпълнителното дело.

С жалбата се поддържа че видно от изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., Х. Д. и Д. Д., В. Ш. и Р. Ш. *не са солидарни кредитори*, като същите не могат да се ползват от действията на останалите кредитори, т.е. извършеното по делото от другите кредитори не ползва тези от тях, които не са извършили никакви действия по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц..

Поддържа се с жалбата по чл. 435 от ГПК от пълномощника на жалбоподателя- адв. Д., че молбата за образуване на изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. е подадена на 27.01.2009г. само от В. Ш., чрез пълномощник- адв. Кацарски, като останалите кредитори не са подавали молба за образуване на изп. производство нито искане да бъдат конституирани като взыскатели по делото. Излагат се доводи от страната жалбоподател, че сам по себе си изпълнителният лист не може да съставлява волеизявление за образуване на изпълнително производство. В нарушение на чл. 129 от ГПК, ЧСИ А. Ц. е конституирал като взыскатели по делото, всички лица в полза на които е бил издаден представения пред него изпълнителен лист.

Сочи се в жалбата, че на 08.11.2010г. е подадена молба от Р. Ш., с която е поискано извършване на справка за длъжника. Това е първото волеизявление на Р. Ш. по изпълнителното дело, но в него липсва искане за присъединяване или за конституиране като взыскател по делото. Поддържа се от жалбоподателят чрез неговия пълномощник, че ЧСИ А. Ц. отново в нарушение на чл. 129 от ГПК е приел че искането изхожда от надлежен взыскател, макар лицето към този момент да не е имало такова качество, поради липса на волеизявление от страна на кредитора Р. Ш. да бъде конституиран като страна по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц..

С жалбата се твърди, че следващото действие е извършено от пълномощника на Р. Ш.. Адв. Г. на 17.11.2011г., с молба за налагане на възбрана върху имоти собственост на длъжника, като искането е направено от процесуален пълномощник на лице, което към този момент все още не е била направило искане за конституирането му като взыскател по изпълнителното дело. Акцентираща се с жалбата, че към тази дата липсва каквото и да е волеизявление по делото от страна на кредитора В. Ш., като по отношение на нея още към този момент са били налице основанията за прекратяване на изпълнителното производство поради перемпция, тъй като то е било вече прекратено *ex lege*.

Поддържа се с жалбата по чл. 435 от ГПК, че към момента на последващото действие от 21.01.2014г. по изпълнително дело № 47/2009г., предприето от адв. Г., като пълномощник на Р. Ш., отново в нарушение на процесуалната разпоредба на чл. 129 от ГПК, ЧСИ е приел извършеното действие за редовно, като е предприел действия по налагане на заповест върху вземанията на длъжника. Към този момент е бил изтекъл срок по- дълъг от 2 години от

предходното действие на страните или на ЧСИ по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц..

С жалбата се сочи, че през 2017г. адв. Б. се е легитимирила по изпълнителното дело като пълномощник на Р. Ш., като е направила искане за налагане на запор върху заплата на длъжника. Изложени са доводи от жалбоподателят чрез неговия пълномощник, че до тази дата липсва каквото и да е волеизявление или направено искане от кредиторите Х. Д. и Д. Д., а последното предходно волеизявление на кредитора В. Ш. е от момента на подаване на молба за образуване на изпълнително дело на 27.01.2009г. Поддържа се с жалбата, че към този момент *е била изтекла 5 годишната погасителна давност за вземането* спрямо В. Ш., Х. Д. и Д. Д., а Р. Ш. продължава да се легитимира като взыскател по делото, без да е редовно конституиран като такъв от ЧСИ А. Ц..

Сочи се с жалбата по чл. 435 от ГПК, че едва през 2018г. е представено пред ЧСИ А. Ц. пълномощно от кредиторите В. Ш., Х. Д. и Д. Д., същите да бъдат представлявани по делото от Р. Ш.. Поддържа се че отново в нарушение на процесуалната разпоредба на чл. 129 от ГПК, независимо от липсата на активна солидарна легитимация на кредиторите, ЧСИ е приел действието за редовно.

Навадени са с жалбата правни доводи, като се поддържа че съгласно приетото с ТР № 2 от 26.06.2015г., по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, когато взыскателят не е извършил или поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на повече от 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, поради „перемпция“, като същата настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител е длъжен с своя акт по изпълнителното дело само да прогласи настъпилата перемпция и да постанови прекратяване на изпълнителното производство.

Поддържа се с частната жалба, че положението при което нито един от взыскателите не е извършил никакво изпълнително дело и не е поискал извършването на такова в продължение на повече от 2 години е настъпвало неколkokратно в течение на изпълнителното производство по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., поради което изпълнителното дело е прекратено по силата на закона, а ЧСИ неоснователно е отказал да го прекрати с обжалваното разпореждане.

Нещо повече- поддържа се с жалбата по чл. 435 от ГПК, че по изпълнителното дело се съдържат данни, че дори е изтекла погасителната давност за вземането след изтичането на 5 годишния давностен срок по отношение на всички кредитори/взыскатели/ по делото.

При изложените съображения иска се от състава на ОС Благоевград, да отмени изцяло обжалваното Разпореждане № 3677 от 22.12.2021г. на ЧСИ, с което е отказано прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради настъпила перемпция и изтекла абсолютна погасителна давност.

Срещу частната жалба в срока по чл. 436 ал. 2 от ГПК, е постъпило писмено възражение от взыскателя Р. К. Ш., с което се оспорва жалбата като неоснователна и се иска от състава на ОС Благоевград да я остави без уважение. Изложени са с писменото възражение доводи, че

не са налице основанията за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. поради перемпция, тъй като не е изтекъл предвидения в закона 2 годишен срок. Излагат се доводи, че след налагането на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника, в продължение на повече от две години, ежесечно са постъпвали суми от работодателя на длъжника за погасяване на вземането, като касае се за едно продължило във времето изпълнително действие, при което постъпването на всяка едно от погасителните вноски, прекъсва теченето на давността. Сочи се още с писменото становище от Р. Ш., че съгласно приетото с ТР № 2 от 26.06.2015г., по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС- давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния изпълнителен способ. Развити са аргументи че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото за ЧСИ възниква задължението да го приложи, но по изричната разпоредба на закона/чл. 11, б. „в“ 33Д/, давността се счита за прекъсната с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Излагат се доводи, че перемпция не настъпва, ако след поискване на конкретен изпълнителен способ, в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, ако през това време се е осъществявал поискания от него предходен изпълнителен способ, а преди неговия край не може да се прецени със сигурност дали има нужда от друг изпълнителен способ/Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV г.о. на ГК/ Поради изложеното срока на перемпцията не е могъл да изтече през времето през което длъжникът е погасявал вземането чрез ежесечно превеждане на суми от трудовото му възнаграждение по сметката на ЧСИ А. Ц..

В този смисъл поддържа се със становището по чл. 436 ал.2 от ГПК от Р. Ш., че обжалваното разпореждане на ЧСИ А. Ц., с което е отказано прекратяването на изпълнителното дело е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено от съда.

В мотивите си по реда на чл. 436 ал. 3 от ГПК, представени по делото, ЧСИ А. Ц., изразява становище, че депозираната жалба е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна. Счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното разпореждане за отказ да бъде прекратено изпълнителното производство по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В мотивите си, ЧСИ А. Ц. изразява становище, че не са налице основания да приеме че е изтекла абсолютната погасителна давност по изпълнителното дело.

Съдебният изпълнител изразява становище че прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК настъпва при бездействие на вискателят за период по- дълъг от 2 години, като в настоящия случай делото не е перемирано.

Безспорно е че в рамките на общата 5 годишна погасителна давност, вискателят е поискал нов способ за изпълнение, като съдебният изпълнител не е имал правото да откаже да го приложи. В следствие са постъпили периодични частични погасителни плащания от длъжника, с които е била прекъсвана погасителната давност. Изразява се становище от ЧСИ

А. Ц., че процесуално необосновано е да се прекрати настоящото изпълнително производство, да се иска връщането на вече събраните суми от длъжника. При искането на нов способ от взыскателя, ЧСИ дължи подчинение на представения от кредиторите изпълнителен лист, като единствената последица е че ЧСИ следва да образува ново изпълнително дело, тъй като старото е прекратено. Искането за образуване на ново изпълнително дело също прекъсва давността, като в Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV г.о. на ГК са изложени доводи, че прекратяването на изпълнителното дело с нищо не вреди да кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. Това дава основание на ЧСИ А. Ц. да заяви в мотивите си по настоящото дело, че да се образува ново изпълнително дело, в случай на прекратяването на настоящото, означава да се образува по искане на взыскателя ново изпълнително дело, като отново се съберат от длъжника дължимите суми, заедно с лихвите и новите разноски.

Излагат се в този смисъл доводи, че прекратяването на изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., не е в интерес на длъжника, поради което се иска от съда да не прекратява изпълнителното производство поради перемпция.

ОС Благоевград в решаващия състав, като съобрази доводите на жалбоподателя, чрез неговия пълномощник по делото и данните по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. намира следното:

Жалбата, иницирала настоящето производство е процесуално допустима, а разгледана по същество същата е основателна.

Съображенията за това са следните:

Изпълнителното производство е образувано въз основа на молба от взыскателят В. Х. Ш., ЕГН ***** от гр. Благоевград, като е поискано образуване на изпълнително дело срещу длъжника В. Н. П., като са посочени начини за извършване на изпълнението по реда на чл. 426 от ГПК- изпълнение срещу движимото и недвижимо имущество на длъжника, изпълнения върху вземания на длъжника от трети лица, изпълнение върху ценни книжа и върху дялове в търговски дружества.

С писмено разпореждане върху молбата от 27.01.2009г. ЧСИ А. Ц. е образувал изпълнително дело срещу длъжника В. Н. П., въз основа на изпълнителен лист, издаден въз основа на Присъда № 2568 от 03.06.2008г. по НОХ дело № 586/2008г.

На длъжника е била изпратена покана за доброволно изпълнение на вземането, предмет на което е образуваното изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., която е получена на адреса от бащата на длъжника, със задължение за предаване, на 04.02.2009г., но доброволно плащане на дължимото не е последвало.

Със Запорно съобщение до трето задължено лице, изпратено от ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 47/2009г. по неговия опис, на 13.02.2009г., е наложен запор върху трудовото задължение на длъжника, до размера на задължението по изпълнителното дело, за което на 20.01.2010г. е изпратено напомнително писмо до фирма „БЕА СТРОЙ“ ЕООД.

С молба от 17.03.2011г., постъпила по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А.

Ц., пълномощникът на Р. Ш.- адв. Г., е поискала на осн. чл. 449 ал.2 от ГПК- да се наложи възбрана върху недвижимите имоти собственост на длъжника и на осн. чл. 450 ал.2 от ГПК- заповор върху банковите сметки на длъжника и на притежаваните от него МПС. Претендират се разноси по изпълнителното дело.

С писмено разпореждане от 17.03.2011г. на ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., разпоредено е налагането на възбрана върху недвижими имоти собственост на длъжника- В. Н. П.. Изискана е справка от СВ гр. Благоевград за наличието на такива, но налични недвижими имоти не са открити, поради което и не е наложена от съдебния изпълнител поисканата възбрана.

С нова молба от 21.04.2014г., депозирана от адв. Г., като пълномощник на Р. Ш., е поискано от ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 47/2009г., да бъде извършена справка в НАП, за това дали длъжника В. Н. П. работи по трудово правоотношение. Поискано е в случай че бъде установено валидно трудово възнаграждение, да бъде наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

Искането е било уважено и след като е установена постоянна месторабота на длъжника по изпълнително дело № 47/2009г., наложен е от ЧСИ А. Ц. със заповорно съобщение от 31.02.2014г.- заповор върху трудовото възнаграждение на В. Н. П., получавано от него по трудов договор с „А.“ Е..

С ново заповорно съобщение от 20.11.2017г., ЧСИ А. Ц. е наложил на длъжника В. Н. П. по изпълнително дело № 47/2009г.- заповор върху трудовото възнаграждение получавано от „Б...“ Е., а с последващо заповорно съобщение от 20.11.2017г.- заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от новия му работодател- „В...“ А..

Със заповорно съобщение до трето задължено лице, изпратено до няколко банки на територията на Р България, наложен е от ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 47/2009г.- заповор върху банковите сметки на В. Н. П. в посочените банки.

От материалите по изпълнително дело № 47/2009г., представено в заверен препис по настоящото дело, установява се по безспорен начин че *в периода от 19.03.2018г. до 31.05.2021г.*, по сметката на ЧСИ А. Ц., са постъпвали ежемесечно суми за погасяване на задължението от длъжника В. Н. П.- част от получаването от него трудово задължение и от банкова сметка в „У.“ А., за което по изпълнителното дело са приложени платежни нареждания за банкови преводи.

С молба от 29.06.2021г., депозирана по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., адв. А. Д. е поискала на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, прекратяване на изпълнителното дело, доколкото са налице предпоставките на закона съобразно указанията дадени с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015г., по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Поддържа се че видно от документите по изпълнително дело № 47/2009г., има периоди в които вискателят не е поискал извършване на нито едно изпълнително действие по принудително изпълнение за повече от 2 години. Сочи се с молбата че това обстоятелство е настъпило два пъти през месец януари 2012г. и за втори път през месец януари 2016г. Излагат се доводи, че

извършените в последствие изпълнителни действия, не могат да прекъснат давността, доколкото са извършени след като производството по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. е било прекратено *ex lege*.

С обжалваното по настоящото дело Разпореждане № 3677 от 22.12.2021г. на ЧСИ, съдебният изпълнител е отказал прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради настъпила перемпция и изтекла абсолютна погасителна давност, тъй като е счел че не са налице основания за перемпция.

Срещу така постановеното разпореждане на ЧСИ А. Ц., е депозирана жалбата от В. Н. П., длъжник по изпълнително дело № 85/2018г. по описа на ЧСИ А. Ц., чрез пълномощника му адв. Д., въз основа на която е образувано настоящото дело пред ОС Благоевград.

При така изложеното от фактическа страна, настоящият състав на ОС Благоевград, излага следните правни съображения:

Депозираната жалба е редовна, доколкото съдържа всички изискуеми от закона реквизити съобразно разпоредбите на чл.260, 261 и 262 от ГПК, като е спазен установения срок по чл. 436 ал.1 от ГПК и е подадена чрез ЧСИ А. Ц., пред който е образувано изпълнителното дело, до ОС Благоевград.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице- длъжникът в изпълнителното производство, който съгласно чл. 435 ал. 2 т. 6 от ГПК/в редакцията след изм. с ДВ бр. 86 от 2017г./, може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение. В този смисъл обжалваното действие на ЧСИ А. Ц., попада в предметния обхват на цитираната норма от закона, с която е признато правото на длъжника в изпълнителното производство да обжалва лимитивно изброените действия на съдебния изпълнител по реда на чл. 436 и сл. от ГПК, в изрично предвидените в закона случаи.

Поради изложените съображения, изготвената жалба е депозирана от надлежна страна– длъжник в изпълнителното дело, имаща правен интерес от обжалване на валиден подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител и в съответствие с нормите на чл. 435 ал. 2 от ГПК, като същата се явява процесуално допустима.

В т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015г., по тълк. д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, въпросът за прекъсването и течението на погасителната давност е разискван в неразривна връзка с "перемпцията" по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, и доколкото обединяващо звено и в двата случая са идентичните по смислово съдържание разпоредби на чл. 116, б. "в" ЗЗД- "извършването на изпълнителни действия" и чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК- "предприемане на действия за принудително изпълнение", то постановките, както и мотивите към тази точка на цитираното ТР, са приложими и за процесния случай. По отношение на кръга от изпълнителни действия, които са от категорията на тези прекъсващи 2-годишния срок по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, с т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015г., по тълк.д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, както и с мотивите към тази точка е възприето становището, че всяко действие на вискателя, с което е поискал предприемане на определен изпълнителен способ и с

извършването на всяко изпълнително действие от съдебния изпълнител, изграждащо съответния способ, се прекъсва срока на давността и това са следните изпълнителни действия: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Според възприетото становище, не са изпълнителни действия и не прекъсват срока образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Срокът по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК е преклузивен и започва да тече от последното същинско изпълнително действие по изпълнителното дело. При изпълнителния процес срокът се прекъсва многократно- с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко следващо изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

Изпълнителният процес се образува по молба на вискателя и се движи по инициатива на последния, а не служебно. Затова при всички способности на изпълнение е необходимо, вискателят да изяви активно своята воля и да предприеме необходимите изпълнителни действия за събиране на вземането – предмет на изпълнението. В случай, че вискателят не поиска извършване на изпълнителни действия за събиране на вземането си в продължение на две години, законодателят приема, че вискателят се е дезинтересирал от изпълнението и същото подлежи на прекратяване (перемиране) по изричната норма на чл. 433 ал. 1 т. 8 от ТЗ. Прекратителното основание е проявление на основния принцип, че в изпълнителното производство не важи служебното начало, т.е. движението на изпълнителното производство става по искане на вискателя, включително и когато се иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Съставът на ОС Благоевград намира за абсолютно основателни оплакванията с жалбата по чл. 435 от ГПК- за допуснати съществени процесуални нарушения от ЧСИ А. Ц. при образуването на изпълнително дело № 47/2009г. и конституирането на страните/ вискателите/ по делото. Образуването на изпълнително дело се извършва единствено и само по искане на кредитора с молба по чл. 426 от ГПК и съдебният изпълнител не може да конституира като вискатели по изпълнителното дело кредитори които не са подали изрична молба за това.

В настоящия казус въз основа на представения пред ЧСИ А. Ц. изпълнителен лист видно е че липсва „активна солидарност“ на кредиторите по вземането срещу В. Н. П., тъй като вземането на Х. Д. и Д. Д. е отделно и самостоятелно от това на Р. Ш. и В. Ш.. Поради изложеното престиране от страна на длъжника към всяка от двете групи кредитори в настоящия случай не освобождава В. Н. П. от задължението да престира към другата група

кредитори. В този смисъл основателни са доводите наведени с жалбата, че в нарушение на разпоредбата на чл. 129 от ГПК, към която разпоредбата на чл. 426 ал. 3 от ГПК изрично препраща, ЧСИ А. Ц. е конституирал още с подаването на първата молба по делото от 27.01.2009г. като вискатели по изпълнително дело № 47/2009г., всички кредитори на В. Н. П. по представения изпълнителен лист.

Отделно в този случай следва да се разглежда и въпроса с престирането на длъжника В. Н. П. по изпълнителното дело чрез внасяне на погасителни вноски удържани от трудовото му възнаграждение, кое от задълженията на всичките кредитори погасява. Съставът на ОС Благоевград намира, че въпроса за липсата на активна солидарна легитимация в настоящия случай е без особено значение за решаване на въпроса настъпила ли е перемпция и по отношение на кои от кредиторите, поради което в настоящото изложение не намира за необходимо да развива правни съображения в тази насока.

В настоящия казус се установява, че след образуването на изпълнителното дело на 27.01.2009г., вискателите чрез свои процесуални пълномощници в изпълнителния процес, са проявили активност в периода до 17.03.2011г., като през този период са депозирани от различни кредитори- В. Ш. и Р. Ш., молби за предприемане от ЧСИ на различни изпълнителни способи за насочване на принудително изпълнение- поискани са налагане на запови върху банкови сметки и трудови възнаграждения на длъжника, както и налагане на възбрана върху недвижими имоти, собственост на В. Н. П./какви не са били открити след извършена справка в СВ гр. Благоевград/.

В периода от подаване на молбата за налагане на възбрана от 17.03.2011г., до подаването на следващата молба от вискателят по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. - на 21.01.2014г., с която повторно е поискано налагане на запови върху трудовото възнаграждение на длъжника, е изминал период значително по- дълъг от две години, през който вискателите са преустановили активността си по изпълнителното дело, като не са предприели никакви действия и не са направили никакви искания пред ЧСИ А. Ц., включително искане за започване на нов принудителен способ. Липсва интерес от вискателите по хода на изпълнителното дело и поради каква причина изпълнителното производство не може да се осъществява от съдебния изпълнител.

Основателни са доводите наведени с жалбата от длъжника чрез неговия пълномощник, че идентична дезинтересованост на вискателите от движението на изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., за период по- дълъг от две години е настъпил и след писане налагането на запови върху трудовото възнаграждение на длъжника от 21.01.2014г., което изпълнително действие е било извършено от ЧСИ А. Ц. и запови е бил наложен на 31.01.2014г. Липсват данни за активност от страна на вискателите по изпълнителното дело до 20.11.2017г., когато е било поискано от съдебния изпълнител да наложи нов запови върху вземанията на длъжника.

Съобразно правилата на изпълнителното производство, визирани в новия ГПК, съдия изпълнителят не дължи по делото действия, които не са били поискани от вискателя или от длъжника. В разпоредбите на ГПК, уреждащи изпълнителното производство, е предвидено

изрично, че същото се движи единствено от взыскателя, като съдебният изпълнител няма задължение нито служебно да извършва действия по образуваното вече изпълнително производство, нито да уведомява взыскателя за тях, нито да инициира по собствено усмотрение и по своя инициатива действия по хода на делото. Взыскателят е този който следва да следи и да се интересува от това което се случва по делото и да прави искане за извършване на определени действия във връзка с принудителното изпълнение срещу длъжника, да посочва начина на изпълнението и да дава насоки на принудителното изпълнение, като прави изрични искания за това. Без инициативата и активността на взыскателя, движението по изпълнителното дело е невъзможна.

След като взыскателят е този, който трябва да поддържа висиящността на изпълнителния процес посредством отправяне на искане до съдебния изпълнител да извърши съответното действие, то според въззивния състав на ОС Благоевград, основателно се явява оплакването на длъжника, изведено с жалбата въз основа на която е образувано настоящото дело- че изпълнителното дело е следвало да се прекрати на два пъти, тъй като за период много по-дълъг от две години не са били предприети нито от взыскателя, нито от длъжника никакви действия, като не са били извършвани и никакви изпълнителни действия от ЧСИ през тези периоди. Според състава на въззивния съд, перемпция по изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. е настъпила по право – към дата 17.03.2013г. и в следствие отново към дата- 31.01.2016г. За пълнота следва да бъдат изложени аргументи, че съдебният изпълнител не е можел през тези двегодишни прекъсвания по делото да извършва каквито и да е било изпълнителни действия по изграждане на поискания му изпълнителен способ- било поради липса на получаване от длъжника трудово възнаграждение или налични суми по банкови сметки, било поради липса на недвижими имоти, върху които да се насочи принудително изпълнение.

Следва да се съобрази, че съобразно установената съдебна практика за прекратяването на изпълнителното дело по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК е без всякакво значение поради каква точно причина взыскателя не е поискал извършването на изпълнителни действия. Очевидно е от формулировката на тази разпоредба, че законодателя не взема предвид като условие за прекратяване на изпълнителното дело причината поради която не е искано извършване на изпълнителни действия. Следва да се има предвид в тази насока, че в нормата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК никъде не се говори за интереса на взыскателя да предприема изпълнителни действия. Визираната разпоредба представлява една презумпция, че взыскателят се е дезинтересирал от производството, ако не е предприел никакви изпълнителни действия в продължение на определен срок, като причините за това поведение са ирелевантни. Това е причината, поради която в закона е предвидена нормата на чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК.

С изтичането на срока по чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК се предполага, че взыскателят се е дезинтересирал от изпълнителното производство, точно защото не е предприел изпълнителни действия и затова производството следва да се прекрати по силата на закона. Недопустимо е липсата на интерес да се ползва като аргумент за поддържането на изпълнителното производство, а освен това един такъв извод противоречи на целта на

закона. Без значение е каква е причината за бездействието на вискателя. Когато причините за бездействието на кредитора не стоят извън неговата воля и поведението на бездействие е поддържано при наличието на правна възможност за активно поведение, предвидената в закона с нормата на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК възможност е отпадането на възможността да упражнява правата си принудително.

В мотивите на т. 10 от Тълкувателно решение от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ВКС, ОСГТК е прието, че прекратяването на изпълнителното производство поради т.нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Дори и при неиздаване на нарочно постановление от страна на частния съдебен изпълнител, както е в конкретния случай, изпълнителното производство вече е прекратено по отношение на длъжника, след като е изтекъл предвиденият в закона двугодишен преклузивен срок.

Изтичането на този срок води до прекратяване по силата на законовата норма на започналото изпълнително производство /ex lege/, без за това да е необходим изричен акт на съдебния изпълнител. Поради изложените съображения, постъпилите в последствие искания от пълномощниците на част от вискателите, както и предприетите последващи действия от ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 47/2009г., не могат да възстановят прекратеното по силата на закона изпълнително производство. Ирелевантни са в тази насока и продължаваните действия от страна на длъжника по внасяне на суми за погасяване на вземането по сметката на ЧСИ, за периода от 19.03.2018г. до 31.05.2021г. Прекъсването на давността е възможно само при предприето действие в рамките на предвидения от закона двугодишен срок и преди неговото изтичане. Ето защо исканията на вискателя след 17.03.2013г. сочат на процесуални действия, предприети след като изпълнителното производство е било вече прекратено по право. Последицата от настъпилото по закон прекратяване на изпълнителното производство води и до недопустимост на последващи изпълнителни действия по делото/ в този смисъл решение № 223 от 12.07.2011г. по т.д. № 124/2010г., ТК, II ТО на ВКС/. Всички процесуални действия на ЧСИ А. Ц., предприети от него по изпълнително дело № 47/2009г. след 17.03.2013г. са незаконосъобразни, тъй като са предприети по вече прекратено по силата на закона изпълнително производство.

Категорична и последователна е съдебната практика, че в производство по чл. 435 от ГПК съдът действа само като контролно-отменителна инстанция, извършвайки преценка за законосъобразност на конкретни изпълнителни действия. Възражение за недължимост на вземанията по изпълнителния лист, *поради изтекла след издаването му погасителна давност* е материално правопогасяващо възражение за недължимост на притезанието и като такова е извън правомощията на съдебен изпълнител, респ. на съда в производството по чл. 435 от ГПК. Този въпрос може да се реши само в рамките на състезателно исково производство. Възможностите на СИ да прекрати изпълнително производство са посочени в чл. 433 от ГПК и след тях не е предвидено погасяване на вземането по давност, тъй като такава проверка е невъзможно да бъде извършена в рамките на изпълнителното

производство.

Само за яснота следва да се посочи следното: С неизвършването на изпълнителни действия по искане на вискателя за определен срок законодателят презумира отпадане на интереса му от търсеното изпълнение, предвид което и с чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК се приема прекратяване на изпълнителното производство по силата на закона, като актът на съдебния изпълнител има *единствено констативно значение*. Това прекратяване обаче не означава отпадане на материалното притезание на вискателя, поради което няма пречка изпълнителното производство да бъде възобновено. Съгласно Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV г.о. на ГК, вискателят може след прекратяване на делото, да поиска от ЧСИ образуването на ново изпълнително дело, като съдебният изпълнител не може да му откаже и дължи подчинение на представения пред него оригинал на изпълнителен лист, стига същият да се намира в кредитора който се ползва от него. Прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК изобщо не означава, че кредиторът не може изобщо да предприема действия, водещи до прекъсване на давността. Подаването на молба от кредитора за образуване на ново изпълнително дело прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител ще образува или няма да образува ново изпълнително дело. Във всички случаи ЧСИ е задължен да изпълни посочения с молбата на кредитора нов изпълнителен способ, като предприеме действия за неговото изграждане./ Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV г.о. на ГК/

Поради изложеното, съдът намира, че няма основания за обсъждане на доводите на жалбоподателя за изтекла погасителна давност на вземането на вискателя в настоящото производство.

По изложените съображения, жалбата е основателна и следва да бъде уважена. Следва обжалваното разпореждане на ЧСИ А. Ц., с което е отказано прекратяването на изпълнителното производство на осн. чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК да бъде отменено като неправилно, а изпълнителното дело върнато на ЧСИ А. Ц., със задължителните указания на съда, че изпълнителното производство е прекратено по силата на закона, на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради перемпция, към подаването на нова молба и направени искания от вискателя след 17.03.2013г., както и след дата- 31.01.2016г.

Мотивиран от горното при изложените съображения от фактическа страна и на посоченото правно основание, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 3677 от 22.12.2021г. на ЧСИ, с което е отказано прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради настъпила перемпция на изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц., като НЕПРАВИЛНО.

ВРЪЩА изпълнително дело № 47/2009г. по описа на ЧСИ А. Ц. на съдебния изпълнител, със задължителните указания на съда, че изпълнителното производство е прекратено по

силата на закона, на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради перемпция, към подаването на нова молба и направени искания от възискателите след 17.03.2013г., както и повторно след дата- 31.01.2016г.

Решението на съда е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____